

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 iunie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, în cauza penală în privința inculpatului

Cazacu Vasile XXX, născut la XXX,
originar și domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 05.01.2018 - 02.02.2018;
2. Instanța de apel: 23.02.2018 - 07.03.2018;
3. Instanța de recurs: 07.05.2018 - 13.06.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Telenești din 02 februarie 2018, Cazacu Vasile a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.291 alin.(1) Cod penal la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

S-a dispus încasarea din contul lui Cazacu Vasile încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 45,07 lei.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Cazacu Vasile, la 18 noiembrie 2017, ora 06.00, încălcând cu bună-știință cerințele de păstrare a armelor de foc și a munițiilor în locuri speciale, de neadmitere a păstrării încărcate a armei de foc, de neadmitere a lăsării armei de foc fără supraveghere și fără mijloace speciale care să asigure securitatea celor din jur, adică a admis nerespectarea regulilor ce asigură siguranța armelor și munițiilor și ar împiedica folosirea lor de către alte persoane, fixate în prevederile art.4 alin.(9), 14 alin.(1)-(3) lit.a) - c), 15 alin.(1) lit.a) și b) din Legea privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă nr.130 din 08.06.2012, care statuează că-persoanele fizice care au dreptul să dețină, să poarte, să folosească arme sunt obligate să asigure securitatea lor; titularul dreptului de deținere și, după caz, de port și de folosire a armelor letale și neletale supuse autorizării are obligația de a păstra arma înscrisă în permisul de armă în condiții de securitate și de a nu permite accesul la ea al persoanelor neautorizate; păstrarea la domiciliul deținătorului a armelor letale și neletale supuse autorizării se face în locuri special destinate, în seif metalic fixat de podea sau de perete, astfel încât să fie

exclus accesul persoanelor neautorizate; arma poate fi purtată numai de titularul permisului corespunzător, cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: să fie asigurată în cazul în care, în condiții de uzină, este prevăzut să aibă piedică de siguranță și să nu fie armată; să stea în permanență introdusă în toc, în loc ascuns vederii; să se afle în permanență numai asupra sa; transportul armelor de vânatoare, pentru care s-a eliberat permis de armă cu drept de deținere, de la domiciliul deținătorului la locul unde urmează să se desfășoare vânatul, potrivit legii, se face în următoarele condiții: armele trebuie ținute în husă, neîncărcate; precum și în condițiile prevederilor pct.42 și 52 din Regulamentul cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.293 din 23.04.2014, potrivit căreia titularul dreptului de deținere este obligat: să păstreze armele și munițiile letale și neletale supuse autorizării la domiciliu, în dulapuri metalice special amenajate, care sînt asigurate cu sistem de închidere cu cheie sau cifru astfel, încât să nu permită accesul persoanelor neautorizate; de a transporta armele până la locul de destinație în huse și în stare descărcată, a lăsat fără supraveghere arma de foc de vânatoare, de model „MP-153”, cu nr.0015336178, calibrul 12x76, deținută în mod legal, încărcată cu un cartuș, pe un pat din locuința proprie din s.Verejeni, r-nul Telenești.

În urma păstrării armei de foc de vânatoare de model „MP-153” și a munițiilor într-o manieră evident neglijentă, Cazacu Vasile a creat condiții de folosire a acestora de către o altă persoană, prin ce s-a pus în pericol sporit securitatea publică și s-au produs urmări grave, deoarece, la aceeași dată, ora 14.00, fiul său minor XXX, depistând arma încărcată și fără supraveghere, a efectuat o împușcătură din ea în direcția minorului XXX, care se afla în vizită la acesta, cauzându-i ultimului, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.133 din 14.12.2017, vătămări corporale grave periculoase pentru viață sub formă de plagă prin armă de foc cu alică oarbă a toracelui, penetrantă în cavitățile pleurale: orificiu de intrare cu lipsă de țesut în regiunea anterioară a umărului stîng și parțial regiunea claviculară stîngă cu defect de țesut, fracturi multischiloase a claviculei stîngi și coastelor 1-4 pe stînga, fracturi a vertebrelor toracale 2,3, lezarea ambelor vase subclaviculare pe stînga, vaselor și mușchilor intercostali pe stînga, lezarea ambilor plămâni cu lipsa de țesut și contuzie pulmonară, lezarea pleurei parietale și mușchilor intercostali pe dreapta; echimoze rotunde mici în regiunea suprascapulară stîngă, leziuni care au dus la hemoragie internă acută masivă și au provocat moartea victimei minore în scurt timp.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui V.Cazacu, în baza art.291 alin.(1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blîndă; - pedeapsa aplicată inculpatului nu este proporțională infracțiunii săvârșite și urmărilor acesteia - decesul copilului minor și efectele dăunătoare asupra stării psihice a copilului minor - fiul inculpatului; - instanța nu a ținut cont de persoana inculpatului și neîntemeiat a reținut drept circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției, fără a-și

motiva decizia în partea stabilirii mărimii pedepsei penale și greșit a stabilit tipul penitenciarului;

- inculpatul, care a solicitat casarea cesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal și i-a stabilit o pedeapsă prea aspră și nu a ținut cont că a comis o infracțiune mai puțin gravă pentru prima dată, este angajat în câmpul muncii, are un copil minor la întreținere, și-a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată; - instanța nu a ținut cont de prevederile art.78 alin.(4) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, apelurile declarate de către procuror și inculpat au fost respinse ca nefondate.

În motivarea soluției pre-citate, instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei penale.

Astfel, examinând argumentelor recursurilor prin prisma materialelor cauzei și a legislației pertinente, instanța de apel a conchis că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, corect stabilindu-i categoria și termenul pedepsei penale.

În context, cu referire la circumstanța atenuantă - recunoașterea vinei, reținută de către prima instanță, instanța de apel a precizat că această circumstanță a condiționat admiterea cererii inculpatului privind examinarea cauzei penale în ordine simplificată și respectiv, aceeași circumstanță nu poate fi reținută în același timp și cu titlu de „circumstanță atenuantă”, deoarece ar însemna că aceleiași circumstanțe să-i fie acordată o dublă valență juridică.

De asemenea, instanța de apel a respins argumentele procurorului invocate în sensul agravării pedepsei penale și anume, că prima instanță nu a ținut cont de urmările cauzate prin acțiunile inculpatului - moartea minorului, dar și urmările care ar putea fi cauzate în rezultatul folosirii armei de foc, or, reieșind din elementele constitutive ale infracțiunii imputate inculpatului, „urmările prejudiciabile” nu formează semn component al infracțiunii.

Totodată, contrar celor afirmate de partea acuzării, instanța a ținut cont de urmările infracțiunii săvârșite în prezenta cauză penală, fiindu-i aplicată cea mai aspră pedeapsă din cele prevăzute la sancțiunea normei penale, cea mai aspră modalitate de executare a pedepsei.

Cu referire la tipul penitenciarului în care inculpatul urmează să-și execute pedeapsa, instanța de apel a precizat că latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art.291 Cod penal, se caracterizează prin săvârșirea infracțiunii prin imprudență, iar în virtutea art.72 alin.(2) Cod penal, persoanele care au săvârșit infracțiunea din imprudență,

își execută pedeapsa în penitenciar de tip deschis.

Cu referire la argumentele invocate de către inculpat întru aplicarea unei pedepse neprivative de libertate, instanța de apel a precizat că circumstanțele: aflarea la întreținere a unui copil minor, faptul că este angajat în câmpul muncii, săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave și că succesorii legali ai victimei nu au pretenții de ordin material sau moral față de el, nu sunt suficiente pentru aplicarea unei pedepse penale neprivative de libertate.

Mai mult, instanța a reiterat că pedeapsa de un an închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip deschis, stabilită de către prima instanță este o pedeapsă proporțională, atât în raport cu gravitatea efectivă a faptei comise, cât și cu personalitatea inculpatului.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei penale, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte, în aceeași instanță de apel, pe motiv că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, nu s-a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal inculpatului fiindu-i stabilită o pedeapsă prea blândă, care nu este proporțională infracțiunii săvârșite și urmărilor acesteia; - instanța nu și-a motivat decizia în partea stabilirii mărimii pedepsei penale, limitându-se doar la descrierea art.7, 61, 75-77 Cod penal; - pedeapsa aplicată inculpatului nu-și va realiza scopul de corectare și reeducare; - instanța a stabilit greșit tipul penitenciarului, or în speță, s-a stabilit că inculpatul intenționat și cu bună-știință a încălcat cerințele de păstrare a armelor de foc și a munițiilor în locuri speciale, de neadmitere a păstrării încărcate a armei de foc, de neadmitere a lăsării armei de foc fără supraveghere și fără mijloace speciale care să asigure securitatea celor din jur, astfel fiind aplicabile prevederile art.72 alin.(3) Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare.

Totodată, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa aplicată lui V.Cazacu.

Motivele recurentului, precum că instanțele incorect au individualizat pedeapsa penală și greșit au determinat tipul penitenciarului, Colegiul penal le consideră drept lipsite de temei.

La acest capitol, Colegiul relevă că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Complementar, potrivit principiului umanismului, legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului.

În această ordine de idei, Colegiul penal constată că la stabilirea pedepsei lui V.Cazacu, instanța de apel a ținut seama pe deplin de principiile, prevăzute de art.7, 61 Cod penal și de criteriile generale de individualizare, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect a stabilit categoria și termenul pedepsei penale.

În acest sens, Colegiul menționează că, reieșind din textul hotărârilor judecătorești pronunțate, contrar celor afirmate de recurent, circumstanțele la care se face referire, au fost luate în considerare de instanță la numirea pedepsei și astfel, argumentele invocate de către recurent nu pot fi acceptate pentru casarea hotărârii judecătorești.

În concluzie, Colegiul penal constată că la stabilirea pedepsei lui V.Cazacu, instanța de apel a dat deplină eficiență împrejurărilor cauzei, considerând că acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, pedeapsa fiind individualizată conform prevederilor legale.

De asemenea, Colegiul notează că, instanțele corect au stabilit tipul penitenciarului, având în vedere prevederile art.72 alin.(2) Cod penal, iar argumentele recurentului, precum că, în speță, s-a stabilit că inculpatul *intenționat* și cu bună-știință a

încălcat cerințele de păstrare a armelor de foc și a munițiilor în locuri speciale, de neadmitere a lăsării armei de foc fără supraveghere și fără mijloace speciale care să asigure securitatea celor din jur, astfel fiind aplicabile prevederile art.72 alin.(3) Cod penal, nu este plauzibil, or, potrivit rechizitoriului (f.d.214 v.1), la stabilirea faptei infracționale nu a fost reținut că aceasta a fost săvârșită „*intenționat*”, ci doar cu „*bunăștiință*”, ultimul aspect fiind propriu stării de imprudență, manifestată prin încredere exagerată.

Respectiv, așa cum prevede art.72 alin.(3) Cod penal, pentru ca persoanei să-i fie stabilită executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis, aceasta trebuie să săvârșească o infracțiune cu *intenție*, situație străină speței de față. Subsecvent, argumentul recurentului, precum că inculpatului urma să-i fie stabilit tipul penitenciarului în condițiile art.72 alin.(3) Cod penal, nu este întemeiat din punct de vedere al legislației penale.

Totodată, Colegiul penal constată că recurentul indică aceleași argumente ca și în apel, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat la pct.5.6.-5.11 ale deciziei, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România* din 16.02.2010, în pct.37 al Hotărârii a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenția EDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct.60*).

Cu referire la argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal, așa cum a fost stabilit mai sus, reiterează că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde atât fondul apelului declarat de către procuror, cât și temeiurile de fapt și de drept care au fost puse la baza ei, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către procuror nu sunt acceptabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, în cauza penală în privința lui Cazacu Vasile, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu